

Sport

SZÜCS ANDRÁS
alezredes

SPORT SZEREPE A SZÁZAD HARCKIKÉPZÉSÉBEN

„A győzelem a gyakorlótéren kezdődik!”

A győzelem nem véletlenül születik. Az ellenség megsemmisítésének tudományát már békében a gyakorlótéren el kell sajátítani, mielőtt a háborúban a valóságban szemtől-szembe kerülünk vele.

A győzelem művészetét meg kell tanulnunk mielőtt az imperialista ellenség hazánkra, dolgozó népünkre és eredményeinkre törne. Éppen ezért kötelességünk hazánkkal dolgozó népünkkel szemben, hogy már a békekiképzés ideje alatt közel kerüljünk a harctéri valósághoz, olyan harcosokat neveljünk, akik képesek a nehézségeket, a fáradalmakat és nélkülözéseket elviselni, birtokában vannak elméletileg és gyakorlatilag a haditudománynak.

A háború tele van meglepetésekkel, ami gyors és merész elhatározást és végrehajtást követel. Ezért minden katonai alakulat embereinek jó egészséggel és testi edzettséggel kell rendelkezniök, enélkül nem képesek elsajátítani tökéletesen a modern haditechnikát.

Minden harcosnak tudnia kell kúszni, gyorsan és kitartóan futni, különböző terepakadályokon átjutni, gránátot dobni, sízni, s ami a legfontosabb, kiváló közelharcosnak kell lennie. Nem kevésbé fontos, hogy a fő pszichofizikai tulajdonságokkal rendelkezzenek, gyorsasággal, ügyességgel, erővel és különösen állóképességgel.

Ezenkívül minden egyes harcost az önuralom, bátorság és határozottság kell, hogy jellemezzen.

Fenti kiváló harcos eredményeket megtanítja, fejleszti és fokozza a harckiképzés és az azzal szorosan összefüggő katonai testnevelés és sport.

Meg kell értenie minden parancsnoknak, hogy a katonai testnevelés nem különálló kiképzési ágazat, hanem a korszerű harckiképzés egyik legfontosabb segédeszköze, amely csak abban az esetben éri el célját, ha minden tekintetben a harckiképzés szolgálatába állítjuk.

Tehát a katonai testnevelés a korszerű új típusú harcos nevelésének és kiképzésének szerves részét képezi, ahhoz szorosan kapcsolódik. Az ellenséges tűzben való mozgás, az akadályok, az időjárás leküzdése, a közelharc bátor megvívása, a leleményesség, a furfang az öntudatos bátor harcostól szívós testi erőt, gyorsaságot, lendületet és elszánt bátor rámenést követel. Erre a küzdelemre nemcsak kiképezni, hanem nevelni is kell a harcosokat.

Ez a kiképzés és nevelés csak akkor lesz eredményes, ha parancsnokaink felismerik a testnevelés fontosságát és az alárendeltjeiket nemcsak hogy felvilágosítják a katonai testnevelés fontosságáról, hanem példamutatósságukkal és rendíthetetlen akaratukkal a katonai testnevelést a harc kiképzés szolgálatába állítják.

A katonai testnevelés fontosságát már a rabszolga társadalomban is felismerték. A spártaiak, hogy hatalmukat fenntartsák, a katonai tantárgyak főtárgyai között első helyre a testnevelést állították, azért, hogy harc-edzett, fáradalmakat elviselő harcosokat neveljenek.

Szuworov, a híres orosz hadvezér is a fáradalmak elviselésére már a békekiképzés ideje alatt úgy edzette harcosait, hogy azok minél közelebb kerüljenek a valósághoz. M. V. Frunze, a Vörös Hadsereg egyik megalapítója és legkiválóbb hadvezére 1925 augusztusában a Vörös Hadsereg második sportbajnokságain a következőket mondta:

„A testi felkészültség ügye a hadseregben — részünkre új ügy. A régi hadsereget a mozdulatlanlanság jellemezte, nem tudott járni, nem tudott gyorsan előremozdulni és nem tudott kisebb egységben cselekedni.

Azalatt a 11 év alatt, amely a világháború kitörése óta elmúlt a katonai technikában nagyszabású változások állottak be.

Ha most egy hadsereg úgy lépne fel, ahogy a világháború elején ki volt képezve, teljes és gyors szétverés lenne a sorsa. A jelenkori háború két alapvető követelmény elé állítja a harcost, elsősorban nagy mozgékony-ságot, másodsorban nagy körültekintést követel, mert a mostani idők harcaiban minden katonának és kis csoportnak önállóan kell cselekednie. Ezért elengedhetetlen számunkra a jó testi felkészültség.

A testi felkészültség nemcsak a gyorsaságot, a kitartást adja, hanem a körültekintést, a tájékozódást is az adandó helyzetben. Ezek a tulajdonságok részünkre feltétlenül fontosak.

A parancsnoki testület mostanáig nem ismerte fel a testi készülés jelentőségét. Ettől a perctől kezdve mindenkinek meg kell változnia. Feltétlenül komolyan kell felfogni a testi felkészülés kérdését és az első helyre kell állítani.

Éljen a Vörös Hadsereg! — A testnevelés bevezetése a dolgozó nép között!”

Ez a mozgalom, amelyet Frunze a hadseregben indított el, igen nagy jelentőségűnek bizonyult. A Nagy Honvédőháború során a Szovjet Hadsereg a kivételes szívósság és állóképesség példaképe volt. A Volga partjaitól a Dnyeperen, Pruton, Visztulán át az Oderáig és ezen is túl előretört és saját barlangjában zúgta szét a fasiszta fenevadat.

A németek úgy vélték, hogy a tél hidege majd feltartóztatja a Vörös Hadsereg előnyomulását. Később a „Sár tábornokba” bíztak. De elszámították magukat, mert sem a sár, sem az eső nem tudták megakadályozni a Vörös Katonák vaserejű lépteit. Itt is megmutatkozott a Szovjet Katona állhatatossága, szívóssága, és állóképessége.

Tekintse tehát minden bajtárs szívügyének a sportot s vegyen példát a Szovjet harcosoktól, akik a katonai testnevelést a harc kiképzés szolgálatába állítják.

Lássuk már most, hogyan is állítsuk a katonai testnevelést a harc kiképzés szolgálatába. Mikor lesz a kiképzésünk helyes és célravezető?

Elsősorban akkor, ha már az újonckiképzést a testedzésre alapozzuk, a foglalkozás gerincét a testnevelés képezi. (Honvédségünknel a leghelyesebb kiképzés — ahol a főszűly a testnevelésre van alapozva — az ejtőernyősöknél folyik. Az elmúlt évben ők bizonyultak a legjobbaknak.)

Milyen sportágakat kell az újonckiképzés ideje alatt gyakorolni:

1. Reggeli torna.
2. Szertorna.

3. Haditorna öt versenyszámának az üzése.
4. Cselgáncs kézitusában használt fogásai, ökölvívás és birkózás.
5. Közelharc (kézigránátdobás, szuronyvívás).
6. Terepfutás.
7. Úszás.
8. Atlétika.
9. Labdajátékok (röplabda, kézilabda, labdarúgás).

Vajjon mindezeket a sportágakat gyakorolták-e rendszeresen alakulatainknál az újonckiképzés ideje alatt? A beérkezett jelentésekből kitűnik, hogy 90%-ban a labdarúgást úzték mindenütt mint fő sportágat, a többit elhanyagolták.

Nem vonjuk kétségbe a labdarúgás értékét, de meg kell értetni a bajtársakkal azt, hogy a labdarúgás csak annak a 22 játékosnak értékes, akik azt űzik, a zöme, a tömeg csak nézi, izgul a mérkőzéseken, de abból semmi haszna nincsen testének fejlesztésére. Nem azt mondjuk, hogy ne futballozzanak. Igenis, rendezzék meg az alosztályok közötti mérkőzéseket, ott a szombat, ott a vasárnap. De ne hanyagolják el a többi sportágakat. Rendezzenek ott is a bajtársak versenyeket, vonjanak be mindenkit a sportba, felszerelés van mindenütt, de nem azért, hogy az a felszerelés a raktárakban álljon, hanem azért, hogy azt mindenki használja is a foglalkozások alatt és a szabadidőben.

Ha az újonckiképzés ideje alatt előírt sportágakat minden bajtárs végrehajtotta, illetve gyakorolta, az újonckiképzés után már egy alappal rendelkeznek, amit a raj, a szakasz, a század harc kiképzésénél igen hasznosan tudnak alkalmazni és nem fog előfordulni, hogy a szökelés végrehajtásánál lassan, lagymatagon szalad, vagy nagynehezen tápáskodik fel a honvéd a földről, vagy úgy fekszik le, hogy lábait az ég felé hánnya, hanem a szökelést meglepetésszerűen, az ellenség tűzgyengülését kihasználva, hirtelen felugorva, futva, rövid ideig célmutatva hajtja végre s a szökelés befejezte után villámgyorsan vágódik el, majd rejtve oldalt kúszva foglalja el új tüzelőállását.

De nem fog előfordulni az sem, hogy nem tud fára mászni, vagy a haditorna akadálypálya elemei közül akárcsak egyen is helytelenül áthatolni. És nem fog előfordulni az, hogy a közelharc alaki részéből a „kézitusához kész” helyzeteket, vagy a döféseket és háritásokat helytelenül alkalmazza. Mert ha azokat a fogásokat helyesen és jókedvvel sajátította el, akkor nem mondja majd, hogy mi szükség van erre a döfögetésre, hanem ha bármelyik helyzet végrehajtására parancsot kap, akkor azt szabályosan, úgy, ahogy azt helyesen tanulta, fogja végrehajtani.

Célunk, hogy a bajtársakat a helyes útra vezessük és támpontot adjunk arra, hogy hogyan kell az újonckiképzés után a raj, a szakasz, a század harc kiképzés ideje alatt a katonai testnevelési ágazatokat beállítani és gyakorolni.

Vegyünk egy kiképzési napot.

Az ébresztő után a „reggeli tornát” minden körülmények között be kell állítani és mindenkinek végre kell hajtani az alosztálynál. Itt különösen felhívjuk a figyelmet arra, hogy minden egyes alkalommal a befejezés előtt 1—1 küzdőjátékot feltétlenül állítson be a pk., mert a játék felüdíti a bajtársakat és igen jó, ha a napot jókedvvel kezdjük el. A játékot idő hiányára való hivatkozással rendszerint elhagyják.

A politikai foglalkozás után a politikai tiszt adjon közlést egy-két bajtársnak külön-külön azzal a megkötéssel, hogy a kapott közlésről senkinek sem szabad tudnia. Pl. „A holnap délutáni foglalkozás elmarad, 1. szd. labdarúgó mérkőzést játszik a 2. szd.-dal. Ezt közölje a szak. pk.-nak azzal, hogy a

szünetben kérdezze meg a bajtársaktól, hogy nem tudnak-e valami jó sporthírt. Ha a pol. ti. bajtárs közlése nem tudódik ki idő előtt, dicsérje meg a két bajtársat a többiek előtt, ha kitudódik, feddje meg a két bajtársat s hívja fel a figyelmet a titoktartásra.

A gyakorlótérre való kivonulás alatt, ha a terep arra alkalmas, a pk. iktasson be 10 óra 30-kor megközelítő játékot. Jelzőt feltétlen állítson be. Cél az ellenség (jelző) észrevétlen megközelítése.

Vagy: ha menetközben kerítés vagy magas palánk, kőfal van, egy kis feltevés keretében adjon feladatokat rajainak.

Pl.: Ellenséges jör. a kerítés v. kőfal mögött a házban v. majorban pihen. A jör. feladata a pihenő ellenségen meglepetésszerűen rajtaütni és foglyul ejteni, de ezt csak úgy érheti el, ha ezen a fakerítésen v. kőkerítésen észrevétlenül és hangtalanul át tud hatolni.

A pk. kijelöli a rajt, amelyik a feladatot végrehajtja. Itt a pk. megtudja, hogy helyesen sajátították-e el az áthatolási mozdulatot, ha helytelenül hajtják végre, azonnal kijavítja, ha jól hajtották végre, megdicséri a rajt.

Vagy: Útközben egy patak, egy árok, vagy egy csatorna van.

Feltevés: Az ellenség az árok vagy patak, vagy csatorna mögött menetben az árok, csatorna, patak felé, ha előbb odaér, mint mi, tűzzel rajtunk üt. Nekünk előbb kell elérni a terepakadályt, mint az ellenségnek.

Vagy: Egy mélyvízű patak, vagy kisebb folyó van a menetelő szakasz előtt. A szakasz pk. az alábbi kis gyakorlatot hajtja végre egységével.

Feltevés: Az ellenség abból az irányból (mutatja) a patak felé közeledik és kb. 6 km-re megközelítette azt.

Feladatunk: Szakaszunk feladata az előttünk lévő, kb. 30 m széles mélyvízű patakon átkelni és a túlsó parton lévő magaslatot birtokba venni.

Végrehajtás: A szakasz pk. kijelöli a szakasz 5—6 legjobb úszóját, ezekkel ő átúszik elsőként a víziakadályon és biztosítja a szakasz átkelését. A szakasz pkh. a körülményeknek megfelelően, szükségátkező eszközöket készített és átkel azokon az egész szakasszal. Ő, saját személyében utolsó emberként megy át.

Vagy: Erdőben folyó harc kiképzés szünetében fáramászó versenyt rendez, melyben mindenkinek részt kell vennie.

Vagy: 5—600 m távolságra lévő dombot, árkot vagy csatornát elérendő célként kijelöl és feladatként adja rajainak a cél minél hamarabb való elérését. Az a raj győz, amelyik előbb foglal helyes tüzelőállást a dombon, csatornánál vagy ároknál.

Ilyen és ehhez hasonló gyakorlatok valóban a harc kiképzést és testedzést fogják szolgálni.

10 óra 30 perctől 11 óra 30 percig: *Alaki kiképzés*. Tárgya: Beosztásba való be- és kilépés. A raj csatárlánc alakzatának felvétele megadott vonalban. Csatárláncban előnyomulás, irányváltztatás.

Vajjon mit iktathatunk be katonai testnevelést ezen foglalkozás keretén belül? Atlétikát. Mégpedig a vágtafutás gyakorlását, 10—15 szökést, valamint küszást. Ha 10—15 szökést állítunk be és megköveteljük a helyes végrehajtást, a célt már el is értük.

11 óra 30 perctől 13 óra 30 percig: *Harcászati kiképzés*. Tárgya: Roham megindítása, betörés az ellenség védőállásába.

Itt kell beállítani a közelharc kiképzés folyamán tanultakat, a gyorstüzelést, a csípőlövést, a kézigránátdobást, a szuronyvívást, a kézitusát, a cselgáncsfogásokat.

Fontos a gyakorlat pontos és részletes beállítása, az egyes harcosok részletfeladatának meghatározása.

Például a szuronyharcnál meg kell adni részletesen úgy a rohamot végrehajtó egyes harcos által végrehajtandó gyakorlatot, mint a szalmabábuk mellé állított, gyakorlóbottal felszerelt jelzőkét.

Meg kell külön-külön adni a végrehajtandó ütést, döfést, szúrást és azok mikénti végrehajtását, stb.

Így a kötött részküzdelmeket gyakorolva, fejlesztjük mind magasabb fokúvá a közelharctudást.

Amikor a közelharc alakkiképzésénél a gyakorlatokat honvédeink már tökéletesen elsajátították, rátérünk a szabad küzdelemre, amikor minden harcos az adódó helyzetnek megfelelően cselekszik és küzdi le az ellenfelét.

A közelharckiképzés azért rendkívül fontos, mert a honvéd itt tanulja meg azokat a fogásokat és edzi magát azokra a gyakorlatokra, melyek képessé teszik arra, hogy az ellenséget a harc utolsó szakaszában csípőlövéssel, jól célbadobott kézigránáttal, szuronyvívással, rohamkésének használatával vagy egy jól alkalmazott cselgáncsfogással valóban meg tudja semmisíteni. De a közelharcban tanulja meg a harcos azokat a védőfogásokat, ütéseket és háritómozdulatokat is, melyekkel az ellenség támadását ki tudja védeni.

Ne felejtsük el, hogy egy győzelmesen megvívott közelharc rendszerint eldöntheti az egész ütközet sorsát.

A közelharckiképzést rendkívül élvezetessé lehet tenni, ha az oktató változatos, meglepetésszerű, érdekes gyakorlatokat eszel ki. Ellenkező esetben unalmas és valóban elveszett idő lesz az, amit ezzel a rendkívül fontos és értékes harc kiképzéshez szorosan hozzátartozó kiképzési ággal eltöltünk.

13 óra 30 perctől 14 óráig, a pihenő alatt, állítsunk be talajtorna gyakorlatokat. Fejenátfordulás, előre, hátra, kézenátfordulás társak és társ nélkül. Tigris bukfenc. Fejállás. Tarkóállás. Kézállás társ segítségével. Cigánykerék. Holtember. Játékszerű talajtorna gyakorlatok.

Játékokat. Társdördő váltó. Kövöndöngető. Ki a legény a gáton.

Derékszíz (puskaugró váltó). Lovas csata. Rúgd-dobd játék. Üsd a harminadikat, stb. A játék nemcsak edz, de lelkileg is felfrissít.

14 órától 15 óráig: Fegyverismeret és lökiképzés.

Tárgya: Kézigránát ismerete. Kézigránátdobás módja. Célbadobás. A kézigránátot minden testhelyzetben, állva és mozgás közben, versenyszerűen dobassuk. Először rövid távolságra, később nagyobb távolságra.

Célszerű a dobás gyakorlásánál élő jelzőket beállítani.

A jelzőket gránátölcsérekbe, vagy lövészteknő lövészárokbba helyezzük el. A dobó megcélozza az árokban lévő ellenfelét s eldobja a kézigránátot az ellenfél (a jelző) felé. Ha helyesen dob, akkor a gránáttal célba talál. A jelző figyelje a dobásokat s aszerint, hogy a gránát elébe, mellé, mögé, vagy az árokba esik — viselkedjék. Ha a jelző látja azt, hogy a gránát feléje pontosan a gödörbe esik, ugorjon ki az árokból, igen jó gyakorlat úgy a dobó, mint a jelző számára. Játszva, hihetetlen gyorsan megtanulják a honvédek a célbadobást, illetve a védekezést.

Igen sokat kell gyakorolni így a valóságnak megfelelő helyzetek beállításával.

Ezeket a gyakorlatokat sisakban gyakoroltassuk.

Ahol kézigránát nem volna, ott kövel helyettesítsük a kézigránátot, s ugyanúgy hajtsuk végre a gyakorlatokat, mint a kézigránáttal.

Gyakorolhatják még ugyanilyen módszerrel romos házak között, erdőben, házak fészere között. Ügyeljünk arra, hogy a dobó dobás előtt lássa a célt, a jelzőt.

Ilyen körülmények között a kézigránátdobás gyakorlásnak szint és életet adunk, s büszkék leszünk tanítványainkra, mert rövid idő alatt hatalmas feilődést fogunk tapasztalni.

A hibákat azonnal, a helyszínen ki kell javítani.

15 órától a bevonulásnál: ha az alosztály a laktanyát 4—5 km-re megközelítette, a pk. a raját meghatározott feladattal egyszerre indítsa el azzal, hogy a laktanyát tetszésszerűn útvonalon keresztül kell elérniök. A beérke-

zés sorrendjét egy kp-on vagy gyalog előreküldött thts. ellenőrizze. Egyik alkalommal futásban, másik alkalommal élénk lépésben menjenek a rajok. Győztes az a raj, amelyik teljes létszámmal elsőnek érkezik a laktanyába.

A teljesítményt azáltal is fokozhatjuk, ha a jőrnék meghatározott akadályokon is át kell hatolnia menetközben — (terepfutás).

Így eltelik egy kiképzési nap, anélkül, hogy a tervezetben előírt követelményekből egy percet is elraboltunk volna, a katonai testnevelési követelményeknek is eleget tudtunk tenni. Csak egyszer kell így beállítani a katonai testnevelés anyagát a napi foglalkozási jegybe s akkor látjuk majd, hogy mennyire változatossá és érdekessé tudjuk tenni a kiképzési napot, s főleg azt fogjuk örömmel tapasztalni, hogy mennyivel nagyobb kedvvel gyakorolnak és hajtják végre a feladatokat honvéd bajtársaink. Egyedül és kizárólag az oktatón mulik, hogy változatossá és érdekessé tegye a foglalkozási napot. Csak egy kis fantázia, egy kis szorgalom és akarás kell a gyakorlójege összeállításánál, semmi egyéb.

Ha ebben a szellemben oktatnak a kiképző bajtársak, úgy rövid idő alatt tapasztalni fogják, hogy a fáradtság nem volt hiábavaló, mert a katonai testnevelés beiktatásával, mindig közelebb és közelebb kerülnek a valósághoz s olyan edzett harcosokat nevelnek, kik méltó fegyvertársai lesznek a szovjet harcosoknak.

Lássuk már most, hogy melyek azok a sportágak, amit a H. M. által kiadott Testnevelési Kiképzési Tervezet feltüntet és kötelezően ír elő és mit tanítsunk ezen foglalkozásokon belül.

A gyalogságnál kötelező testnevelési kiképzési ágak a közelharc, a haditorna, a katonai testnevelési óra, télen a sízés.

Ezek tulajdonképpen magukbafoglalják az atlétika, szertorna, úszás, terepfutás, akadályok leküzdését, szuronyvívás, ökölvívás és cselgáncs sportágakat is.

Vajjon milyen gyakorlatokat vegyünk át, milyen sportágakat gyakoroljunk ezen foglalkozásokon. És joggal kérdezheti bárki is — hisz ezeket a sportágakat a napi kiképzés alatt is gyakoroltuk.

A válasz erre az, hogy a tervezetben beállított testnevelési foglalkozásokon az előírt anyagot és azokat a gyakorlatokat kell gyakorolni, amelyek a napi foglalkozás keretében végrehajtott gyakorlatok közt gyengén mentek. Ismerni kell minden egyes bajtársat s tudni kell azt is, hogy haditorna akadály pályán való áthatolásnál — ha ez van a foglalkozásjegyében felvéve — Kovács Péter, Juhász, Magyar stb. honvédek nem tudtak a palánkon áthatolni, vagy másik 10 bajtárs nem tudja az árokugrást, vagy, ha közelebbi harc óra van beállítva, tudni kell azt, hogy 5 bajtárs nem helyesen hajtja végre a fordulokat, 10 bajtárs nem tudja a döféseket és háritásokat, 10 bajtárs fekvő helyzetből nem tud kézigránátot dobni, stb., stb. Akkor elsősorban ezeket a hiányosságokat küszöböljük ki, ezeket oktatjuk, illetve tanítjuk meg a bajtársakkal. Azokat a bajtársakat, akik jól elsajátítottak minden gyakorlatot, azokat beosztjuk oktatóknak, a gyakorlatokat nem tudó bajtársak mellé.

Mikor már kifogástalanul megtanulták a mozdulatokat, gyakorlatokat, akkor a beidegzésre és fortélyok betanítására fektetjük a főszűlyt. Itt kezdődik a tulajdonképpeni testedzés.

Semmiesetre sem lehet megengedni azt, hogy ha megy valami, akkor nem a foglalkozási jegyben előírtat hajtjuk végre, hanem mondjuk 22 emberrel futballoztatunk s a többi nézi, hogy hogyan rúgják a labdát. Nem, még abban az esetben sem, ha küldöttség jön hozzánk azon kéréssel, hogy az 1. szd. szeretne játszani a 2. szd.-dal egy labdarúgó mérkőzést. Ugyanolyan eset volna ez, mint ha a valóságban rohamot kellene végrehajtani 9 h-kor és a roham előtt küldöttség azt kérné, hogy nekik nincs kedvük a roham végrehajtásához, ők visszavonulni szeretnének. Meg lehet-e ezt tenni, bajtársak? Ugye, nem. Éppen úgy nem lehet megtenni azt sem, hogy az előírt közelharc

óra, vagy szertorna helyett futballoztassunk. Annak is meg lesz az ideje.

Példának elmondunk egy másik megtörtént, igen érdekes esetet. Az egyik alakulatnál a heti kétórás testnevelési anyagban sízés volt előírva. A pk. bajtárs felvételezte a sítalpákat s kiment a gyakorlótérre, igen ám, de hó nem volt, sáros volt a gyakorlótér. Mit tett erre a pk. Felcsatoltatta a léceket s a sífutás alapelemeit gyakoroltatta a bajtársakkal, bokáig érő sárban.

Helyes volt-e ez? Nem! Valószínű, mindenki ezt a választ adná. Mit kellett volna tennie? A hóhiány miatt más sportfoglalkozást kellett volna beállítania, mondjuk terepfutást, vagy akadálypályán való áthatolást. Átállítva a valóságra. Egy sí jőr., amely azt a feladatot kapta, hogy hatoljon be sítalpakon XI községbe és onnan szerezzen foglyot, sítalpakon elindul a feladat végrehajtására, időközben azonban a hó elolvad, s a jőr. menetvonalán a terep sáros. Mit tesz az ügyes pk., valószínű nem azt, hogy sítalpakon tovább folytatja a menetet, hanem azt, hogy sítalpakait lecsatolja s gyalogmenetben oldja meg feladatát. Igen, ez a valóság. Alkalmazkodjon rugalmasan mindenki az időjárás- és a terepviszonyokhoz. Gyakorlatainkat úgy állítsuk be, hogy közelkerüljünk a valósághoz.

A katonai testnevelésnél fel nem sorolt sportágak üzése a clubfoglalkozások keretében történik. Itt azután a focizók, a röp-, a kézilabdázók, birkózók, ökölvívók, kajakosok stb. sportár kedvelői kedvükre kisportolhatják magukat, de csak abban az esetben, ha úgy a pk. bajtársak, mint a pol. ti. bajtársak és a sporttiszt bajtársak szívvel-lélekkel támogatják is a sportolni vágyó honvédeket. A tömegsportkiképzés itt, a sporttiszt irányítása mellett, történik. Itt aztán meg tudja mutatni és be tudja bizonyítani az igazi sporttiszt, hogy ki a legény a gáton. Oktassa, tanítsa a sportvágyókat, vonjon minél nagyobb tömeget be a sportmozgalomba. Fejlessze a versengési lázt a sportversenyek megrendezésénél. Lépjen érintkezésbe a helyi szakszervezetek sportolóival, s azokkal együtt, karöltve rendezzen minél nagyobb tömegeket mozgató versenyeket.

A rejtett tehetségek itt előkerülnek majd, s bizony boldog lesz az az alakulat, amelynek honvédei közül 1951. évben hadseregbajnok lesz.

Tartsuk szem előtt, hogy minél magasabb a hadsereg személyi állományának testi felkészültsége, annál eredményesebben sajátítják el honvédeink a modern haditudományt.

Ezért a testnevelés és sport hírverésével, a tömegek bevonásával, nemcsak a mindenoldalú, általános kulturális nevelésnek és az egyéniség fejlesztésének feladatait oldjuk meg, hanem fejlesszük azokat a tulajdonságokat, készségeket, amelyek Honvédségünk harcosai számára elengedhetetlenek.

A testnevelésnek ezt a célját fejezte ki Majakovszkij az ifjúsághoz szóló felhívásában is, mikor egyik versében azt írta, hogy:

„Fejleszd a légzést, izmokat, a test nem arra való, hogy hasztalanul növeszd a bicepszt, hanem, hogy erősítsd a védelmet és a hadügyet!”

